

Klic v mrzli noči

Ko psi zalajajo...

Zazvoni telefon ponoči in ne veš, kakšno sporočilo ti bo posredovalo to sodobno komunikacijsko sredstvo. Lahko je ponovno vaja SLO ali DSZ, lahko se je zgodila nesreča svojcem ali je v delovni organizaciji, kjer si zaposlen, prišlo do poplave, morda je samo pomota. Nikoli ne veš! Zato vstaneš in v pričakovanju najhujšega dvigneš slušalko:

»Prosim?«
»Tovariš BASIČ, utišajte vašega psa nad menoj!

»Tovarišica, to bo pomota, ker jaz nimam psa.«

»Kako, če ga slišim nad seboj! Saj imate vi številko 559-471?«

»Ne, tovarišica, to ni moja številka, vendar vam tudi zagotavljam, da nimam psa!«

Slušalka se spusti in pogovor v noči je prekinjen. Razmišljam o dogodku in skušam zaspati. A ne dolgo. Ponovno zazvoni, samo 15 minut kasneje.

»Prosim?« se oglašim.
»Ali boste utišali vašega psa ali ne?«

»Tovarišica, sedaj mi je pa dosti! Pišem se Gorenc in stanujem v Porentovi! Pri meni ni nobenega psa in ga tudi ne bo! Kako se pa vi pišete?«

»Aaaa, niste vi BASIČ? Pa oprostite.«

To je zapis resničnega dogodka v noči od 11. na 12. oktober ob uri 3.51 in 4.06. Zakaj pišem o tem dogodku? Zato, ker mi je pes tovariša BASIČA ukradel spanec, čeprav on stanuje na drugem koncu naše KS Komandanta Staneta (Ob žici), jaz pa na drugem. Zato, ker me vprašanje pasjomanije in mačkomanije vznemirja že dolgo, saj so to vzroki, ki v naših soseskah že marsikje kalijo dobre sosedske odnose. Ali naš občan ne najde več prijatelja med krajani, s katerimi prebiva v bloku, stolpnici? Ali se je res moral zateči po prijateljstvo k štirinožnim prijateljem?

Sprašujem se, kam nas bo to pripeljalo, če na drugi strani ugotavljamo, da vsako jutro ti štirinožni prijatelji onesnažujejo vogale in zelenice ter peskovnike, kjer se igrajo otroci.

Spominjam se mladih let, ko je bil pes človekov prijatelj in mu je varoval premoženje ter ga opozarjal na nevarnosti. Kaj smo storili danes?

Po naših soseskah mrgoli psov in mačk. Ko opazujem te pse, se mi milo stori. Toliko pasem še nisem videl. Morda si ti sodobni rejci živali predstavljajo, da vsi obožujemo pasji lajež in mačje cviljenje? Pa ni tako. Temu se reče sodobno mučenje živali. Vsi, ki stanujemo v skupnih stanovanjskih naseljih, vemo, kako odmeva pasji lajež, psa pa ni mogoče z besedo utišati. In končno tudi naselja niso grajena za živali, temveč za ljudi, da ne govorimo o vseh mogočih iztrebkih okoli blokov. Tudi peskovniki so zgrajeni namensko za otroke, ne pa za živali.

TAKO, brezimna tovarišica, predstaviti se niste hoteli, ste pa v svoji nemoči in obupu klicali napačno številko in zbudili še mene, ki sem razen vas in psa tovariša BASIČA bil ob spanje.

Ivan Gorenc

OBVESTILO

»Vojaške invalide in družinske invalidske upravičence obveščamo, naj glede na odredbo o odstotku povečanja osebne in družinske invalidnine od 1. julija 1980 čimprej predložijo v popravku invalidske izplačilne knjižice Referatu za zadeve borcev NOV in vojaških invalidov, Skupščina občine Ljubljana-Siška, Celovška 135.«

Referat za zadeve borcev NOV in vojaških invalidov

Pohod pionirjev Jugoslavije
»Dobrodošli v Uziški republiki«

Solze obljube

Ze enajsto leto zapored je Zveza za socialistično vzgojo in varstvo otrok SR Srbije organizirala pohod pionirjev »Dobrodošli v Uziški republiki!«.

Desetim pionirjem iz Slovenije — petim iz osnovne šole Valentina Vodnika in petim iz osnovne šole Ivan Novak-Očka — je Občinska zveza prijateljev mladine Ljubljana-Siška omogočila udeležbo.

Pionirji delegacij vseh republik in pokrajin smo se zbrali v Beogradu v »Pionirskem gradu«. Tam smo se spoznali, navezali prve stike, uredili pionirske desetine, se vadili v petju pesmi naših narodov in narodnosti in se pogovorili o programu pohoda.

Pionirski odred je bil slovesno formiran naslednje jutro na zgodovinskem Dedinju pred »Muzejem 4. julij«. Takoj ko so utihle fanfare godbe LM, je pionirski odred, glasnik bratstva in enotnosti naših narodov, krenil k Hiši cvetja. Obiskali smo poslednji dom našega dragega maršala Tita ter se v tihih mimohodu poklonili njegovemu velikemu revolucionarnemu delu in njegovemu spominu. Srca vseh nas so v tistih trenutkih pospešeno utripala: »Druže Tito, mi ti se kurnemo, da sa Tvoga puta ne skrenemo!«

Brez besed, a ponosno, smo odšli nato v Muzej 25. maj. Razstavljene številne štafete palice, pisma pionirjev in delovnih kolektivov Jugoslavije so le del dokazov velike ljubezni in spoštovanja naših narodov do velikana naše revolucije, darila tujih državljanov pa dokaz ugleda, ki ga tovariš TITO, državljani sveta — uživa v svetu.

Iz Beograda smo krenili proti Šabcu, Beli Crkvi — kjer je počila prva partizanska puška v Jugoslaviji; Stolicam — kjer je bilo zgodovinsko posvetovanje vrhovnega štaba o partizanskem načinu bojevanja, proti Trsiću — rojstnemu kraju Vuka Karadžića, in Loznici. Povsod smo obiskali muzeje, se srečali s prvoborci in pionirji teh krajev.

Naslednjega dne smo položili cvetje na partizanskem pokopališču v Valjevu, obiskali spominsko hišo v Robajah, kjer se je tovariš Tito srečal s srbskimi partizani po prihodu na osvobodeno ozemlje in oblekel partizansko uniformo. Z zanimanjem smo tu poslušali Panto Pantića-Bobajca, Titovega kurirja. Zapomnili smo si, da je ob neki priložnosti v Hercegovini Tito rekel kurirjem: »Nema ništa, da nema, i nema ništa, da se ne može!« To mora biti vodilo tudi nam, pionirjem.

Se isti dan smo prišli v Titovo Užice. Mesto je bilo slavno, saj je praznovalo obletnico prve osvoboditve (24. 9. 1941). Padlim borcem proletarskega uziškega bataljona na Kadinjači smo se poklonili ob veličastnem spomeniku. Tu je ves pionirski odred recitiral poemo »Kadinjača«. Iz 80 mladih grl je po golem pobočju Kadinjače odjeknilo pesnikovo vprašanje: »Zemlja domaća, ali si vedela, da je tu padel cel bataljon...?«

Zadnji dan pohoda smo obiskali muzej v Titovem Užicu, na partizanskem pokopališču Brdu mira v Gornjem Milanovcu smo položili cvetje in se spet srečali s pionirji in prvoborci tega mesteca. V Kragujevcu nas je resnično pretresel obisk Spominskega muzeja in grobišča streljanih mladih gimnazijcev na Šumaricah. Kdo, le kdo more pozabiti grozo in prelito kri naših narodov v zadnji vojni?

Tito je želel in gradil bratstvo in enotnost naših narodov. Mi pionirji bomo vedno in povsod nadaljevali njegovo delo. Videli smo delček naše širše domovine, srečali mnoge pionirje, vzpostavili številne prijateljske vezi. Slovo v Beogradu, solze na licih, obljube o ponovnih srečanjih, hitro napisan naslov še zadnjega pionirja, vse to je dokaz, da gremo po Titovi poti utrjevanja bratstva naših narodov.

Eva Longyka,
Jasmina Žuran,

OŠ Valentina Vodnika iz Ljubljane

Uspelo tekmovanje

Letošnje, III. prometno kviz tekmovanje za učence osnovnih šol je bilo v prostorih osnovne šole Veljka Vlahovića. Največ znanja sta zabeležili ekipi osnovnih šol Staneta Kosca in Riharda Jakopiča, ki sta se tako uvrstili na medobčinsko tekmovanje, ki bo 6. decembra v osnovni šoli Valentina Vodnika.

Tekmovanje je lepo uspelo, saj je očiten napredek v usposabljanju učencev osnovnih šol s področja prometne vzgoje, za kar gre zasluga prizadevnim mentorjem.

Obisk folklorne skupine
v Novi Gradiški

Copate za zmagovalce

Komisija za kulturo pri predsedstvu OK ZSMS Ljubljana-Siška med drugimi nalogami pripravlja v času republiških in zveznih mladinskih delovnih akcij, na katerih sodelujejo brigadirji iz naše občine, tudi obiske na te akcije. Povabljen je bila naša folklorna skupina iz delovne organizacije DEKORATIVNA, da bi nastopala na enem od kulturnih večerov brigadirjev zvezne delovne akcije v Novi Gradiški.

Odhod je bil v soboto 16. avgusta zgodaj zjutraj. Razen članov folklorne skupine je bilo nekaj mladincev, ki jih je poslala na obisk OK ZSMS Ljubljana-Siška. Z njimi smo se kmalu spoznali in pogovori so se razlegali po vsem avtobusu. Tisti, ki jih je »matral« spanec, so skušali tu in tam ukrasti kakšno minuto dremeža, vendar jim je to zelo slabo uspelo, saj glas harmonike in petje nekaterih mladincev to ni dopuščalo. Med potjo smo naredili nekaj postankov za »čik-pavzo« in »dobro kavico«.

Po nekajurni vožnji po lepi cesti smo le prispeli v center naselja naših brigadirjev. Ni jih še bilo v naselju, saj so še pridno delali na trasi, ker jim čas dela še ni potekel. Sprejel nas je »trasko« (človek, ki vodi delo na trasi svoje brigade in kontrolira, če delo pravilno poteka), ki nam je najprej razkazal dom in sobe, v katerih prebivajo naši fantje in dekleta (brigadirji občine Šiška). Seznanil nas je z interesnimi dejavnostmi, z njihovim urnikom in pravili, ki veljajo za vse brigadirje enako. Zatem nas je odpeljal na traso, kjer smo si ogledali že opravljeno delo in tako smo lahko ugotovili pridnost brigadirskih rok. Po brigadirskem kosilu smo si ogledali mesto, preostali prosti čas — do večera, pa preživeli med brigadirji. Ob 20. uri se je pričel kulturni program. Najprej je spregovoril komandant akcije, nato pa je dal besedo komandantom brigad, da so poročali o uspehih in rezultatih dela prve dekad. Sledil je pozdravni govor predsednika OK ZSMH Nova Gradiška, ki jim je zaželel veliko uspeha v drugi dekadi.

Program so nadaljevali kitaristi in recitatorji iz Zagreba. Tokrat smo bili na vrsti mi — naša folklorna skupina, ki je odplesala prvi del nastopa. Za smeh in popestritev večera smo poskrbeli s »SRČKOVIM PLESOM IN SALJIVIM TEKMOVANJEM«. Pri tem seveda zmagovalci niso ostali brez nagrad. Dobili so copate, ki so jih bili prav veseli.

V poznih večernih urah smo zapustili naselje in se vrnili proti domu.

Milica Koporc,
Dolomitska 6